

RECONeixEMENTS

Lluïsa Bertomeu i Toni Orensanz, entre els sis nous col·legiats d'honor del Col·legi de Periodistes de Catalunya

Barcelona A.C.A.

Després de vint anys, el Col·legi de Periodistes de Catalunya ha recuperat la figura dels col·legiats d'honor, en què es reconeix la trajectòria professional dels homenatjats, per la seua dedicació, contribució a l'ofici, responsabilitat i compromís, que, per diverses circumstàncies no s'han pogut col·legiar. Enguany, els sis col·legiats d'honor: Lluïsa Bertomeu, Toni Clapés, Rosa Matas, Toni Orensanz, Hèctor Aranda i Miquel Ruiz (a títol pòstum, ja que va morir dissabte passat, 4 de febrer). En un acte celebrat dimarts passat, a la seu de Barcelona del Col·legi, s'ha fet oficial este no-

menament, que té un caràcter estrictament honorífic.

Bertomeu va donar les gràcies per este nomenament, i també a la de-

marcació per haver pensat en ella, i va recordar els seus inicis radiofònics amb 14 anys, els seus intents fallits per estudiar veterinària i com l'afició

a la ràdio va convertir-se en una passió i també en una faena, després de presentar-se a les oposicions per a la plaça vacant a la ràdio municipal de Deltebre. Tot i no haver estudiat Periodisme, "ara podré anar amb el carnet del Col·legi i dir que en soc col·legiada d'honor. Em sento immensament satisfeta que hàgju considerat que la meua trajectòria professional és mereixedora d'esta distinció, que em situa al costat dels grans professionals com són la resta de col·legiats d'honor".

Orensanz va reconèixer que li feia molta il·lusió rebre la distinció perquè "ara la meua mare està contenta, tot i que no valg acabar la carrera,

perquè sempre he arrossegat una síndrome de l'impostor i dubte de no saber si feia bé la faena. No puc donar lliçons perquè soc un professional amb una carrera contradictòria: defenso els estudis de Periodisme, però no els valg acabar; soc un enamorat del dia a dia de la professió, però faig periodisme de llarg recorregut que no està connectats amb l'actualitat; i defenso el periodisme implacable amb el poder, però faig esports publicitaris". Tanmateix, "no podem perdre de vista com a professió que la veritat importa, que el periodisme és necessari per a posar el focus allà on ningú vol, i que tot periodisme és local".